

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 31.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 9 JANUARI.

NIEUWJAARSGIFTEN

aan Pius IX.

2e LIJST.

Bedrag der vorige lijst	fr. 435,50
MM. Vanhaeken, aumônier de l'hôpital	20,00
M ^{me} V ^e de Feyter	20,00
M ^{me} Lejeune	20,00
Anonyme	50,00
Deploige-Depaive	20,00
La famille Vandendaël-Bours	8,00
M ^{lle} Bours	5,00
Anonyme	5,00
Le notaire Van Ormelingen	100,00
Vive Pie IX	100,00
Les frères Nartus	100,00
Anonyme de Tongres	2,00
»	5,00
»	20,00
Schils van Tongeren	2,50
Beckers, avocat à Bilsen	10,00
Meesen, à Tongres	5,00
Deux anonymes de Vechmael	10,00
Naamloos van Widoie	5,00

1re LISTE DE BILSEN.

Neven, doyen de Bilsen	25,00
Theunissen, vicaire »	5,00
Reinen, »	5,00
Blesers, vicaire à Ruykhoven »	5,00
Une Dame anonyme	10,00
Daenen, curé à Althoesselt & ses paroisse	12,00
Verjans, curé à Eygenbilsen	10,00
Geyen, vicaire »	5,00
Deux paroisses	7,00
Warnots, curé à Munsterbilsen	10,00
Kombrouk, vicaire »	5,00
La paroisse	17,00
Thaus, curé à Gellick & la paroisse	26,00
Kleinen, curé à Mopertingen	10,00
Gybels, curé à Werm	10,00

Total de la 1re liste de Bilsen, fr. 162,00.

TOTAL. fr. 1085,00

Wat de katholieken voor de armen doen.

De hooge raad des Genootschaps van den H. Vincentius a Paulo, te Parijs gevestigd, heeft onlangs in het licht gegeven de giften door de leden rondgehaald gedurende het jaar 1875.

Troostelijk is de uitslag der edele pogingen van gezegd Genootschap. In één jaar alleen heeft men 5,487,734 francs verzameld, waarvan nog ruim

eene som van 700,000 francs in kas blijft, om te voorzien in dagelijkse noodwendigheden.

Het genootschap, gelijk het mostaardzaad van het Evangelie, is zeer klein geweest in het begin, het is allengs opgewassen en op heden verspreiden zijne takken zich over geheel de wereld. Begonnen te Parijs over een vijftigtal jaren, is het overgegaan tot de andere steden van Frankrijk; later kwam het in België, in Holland, in bijna gansch Europa. Nu vinden wij het in Azia, te Bombay, te Calcutta, te Beyruth, te Smyrna; ook in Afrika, in Noord en Zuid-Amerika en vooral in Canada, waar de aalmoezen beloopt tot 96,400 francs; ook zien wij conferentiën in het ongelukkig land van Mexico die 147,900 francs voor de noodlijdenden opbrengen.

Na Frankrijk, is België op den eersten rang; men heeft er in 1875 opgebracht de aanzienlijke som van 636,671 fr. Dan volgt Holland, waar 309,644 fr. vergaderd zijn geworden; hetgeen, uitgezien het getal der Katholieken, onze geburen boven België verheft. Er blijft nogtans te bemerken, dat er in Holland protestanten gevonden worden, die, getroffen door de liefdadigheid der Vincentianen, hun hulp gelden voor de armen toezenden.

Ziedaar een klein deeltje, van hetgeen de katholieken voor de arme menschen doen!

De *Independance*, die zoo hoos is met hetgeen wij, daarboven, aan den Paus geven, zou nu wel doen eens den staat te doen kennen van de liberale mildheid aan de behoeftigen in bovengemelde landen!

Laat ons wedden, dat zij niet zal antwoorden!...

Logenstraffing.

Van tijd tot tijd herinneren de liberale bladen weer aan eene oude lastering, volgens welke onze H. Vader de Paus, vroeger vrijmetselaar en aan de loge te Philadelphia verbonden zou geweest zijn. Sedert het jaar 1868 gaf John Thomson, grootmeester der vrijmetselaars te Philadelphia, aan dit verzinzel eene zeer afdoende logenstraffing. Na eenig stilzwijgen hernam de laster echter weer zijn loop, en dezer dagen heeft de Fransche hoofdgazette der secte, de *Monde maçonnique*, gemeend zelve die zaak weer op te moeten vatten. In zijn nummer van 12 november meldt het, dat het eene lastering is. Het beschuldigt tevens de loge van Palermo dit verzinzel uitgedacht en verspreid te hebben, en verklaart met schaamte het een oogenblik geloofd te hebben. Het is te hopen, dat de liberale bladen hierop zullen letten.

Stads- & provincie nieuws.

Zoo als wij het reeds verleden donderdag aangekondigd hebben, het hof van beroep van Luik heeft uitspraak gedaan in het proces dat M. de burgemeester Perreau ingespannen had tegen onzen uitgever. Het hof heeft het vonnis der rechtbank van Tongeren vernietigd en M. Perreau tot de onkosten veroordeeld.

Zoo eindigt de zaak tot schande van M. Perreau. Men herinnert zich dat M. Perreau niets minder vroeg dan 10,000 fr. voor vergoeding zijner ge-roofde eer.

M. de procureur Debruyne, een der groote lichten van het tribunaal van Tongeren, verklaarde dat de gekrenkte eer van M. Perreau, op het

juiste gerekend, met 1500 fr. kon herplaatst worden.

Het tribunaal van Tongeren deed er nog de twee derden van af en bracht de schadevergoeding op 500 fr.

Te Luik vindt het hof van beroep dat het nog 500 fr. te veel is. M. Perreau die begonnen was met tien duizend franken te vragen, krijgt geen roode duit en wordt zelf veroordeeld tot het betalen van alle kosten.

Dat vonnis zal M. Perreau doen voelen hoe diep hij gevallen is en hoe zeer hij er nevenloep toen hij zich door zijn jonge en onvoorzichtige vrienden liet overhalen om ons voor het gerecht te dagen. Het is te laat geworden. M. Perreau, om u nog goeden raad te geven. Wij meenen overigens dat gij sedert verleden donderdag menigen keer in u zelve gezegd hebt, dat gij veel gelukkiger waart in den tijd toen gij de leden der Katholieke Vereeniging rond uwen voorzitterstoel vergaderde. Hadt gij nooit opgehouden uwe 25 fr. jaarlijks aan den Paus te geven, dat ware veel erlijker geweest en gij zoudt er veel beter koop van af gekomen zijn.

Wij kunnen niet nalaten onzen hartelijken dank toe te sturen aan de personen die ons ter gelegenheid van het vonnis van verleden donderdag hunne deelneeming betuigd hebben.

Hartelijke dank vooral aan onzen dapperen en welsprekenden vriend den heer advocaat Meyers die met zijn wel bekend talent te Tongeren en te Luik onze verdediging voorgedragen heeft.

Een mensch is nooit te oud om te leeren. Dat dacht ik deze week bij het lezen van eenen brief van M. P. Bailly.

Ik wist sedert lang dat M. Bailly bekwaam is om aan jan en alleman lessen te geven in bestuurlijke zaken. Dat gaat van zelf wij hijld is van de slimme liberale meerderheid van ons stadhuus.

Maar M. Bailly heeft zich sedert verleden zaterdag bekend gemaakt als een professor van fransch en hij heeft daarenboven een geheel nieuw middel aan den man gebracht om zijne nieuwjaars rekeningen te betalen.

Monsieur, je vous prie de m'envoyer le montant de ce que je vous dois; sedert verleden zaterdag hoort men in Tongeren niets anders meer dan dat.

M. Bailly heeft eenen tweeden brief aan den *Courrier* gezonden om aan de menschen van Tongeren te doen begrijpen wat hij in de laatste zitting van den gemeente-raad heeft willen zeggen. En opdat niemand zou onwetend blijven van hetgeen hij meent, heeft hij zijnen brief in het vlaamsch in 't stadhuus-bladje doen openemen.

Voor het eerste, wat al heel aardig is, dat is dat M. Bailly geen enkel woordje meer zegt over de beschuldiging die hij in volle zitting en in tegenwoordigheid van een talrijk publiek tegen de religieuzen heeft uitgebracht. Ik zelf was tegenwoordig en ik kan getuigen dat M. Bailly staande gehouden heeft dat het hier hetwelk de hospitalieren te drinken krijgen niets anders is dan *afspouelen van overblijfsels en vuiligheid*, terwijl de religieuzen het goed bier afdrinken. Het is heden bewezen dat er nooit twee soorten

bier in het hospitaal ingebracht werden en dat de religieuzen geen ander bier drinken dan de hospitalieren. De lungenaar heeft zijne beschuldiging in het publiek uitgeworpen. Wij hij zich de moeite gaf om verleden zaterdag twee brieven aan den *Courrier* te schrijven en daarboven nog zijne grasgroene proza in het stadhuus-bladje te vertalen hoe komt het dat hij die grove beschuldiging niet aanraakt, noch om dezelve te handhaven, noch om rechtuit te bekennen dat hij in dwaling gebracht is? Die engelachtige vrouwen die zich voor het welzijn van het lijdend menschedom opofferen met eene liefdadigheid die nooit ter achteren blijft en die zelfs door de razendste vijanden van den godsdienst bewonderd wordt, die verhevene wezens worden doordien opgeblazen en dommen liberalen lubbe op de grofst wijze beticht en wanneer de betichter het bewijs heeft dat zijne verwijtingen valsch zijn, dan heeft hij het hart niet om dezelve terug te trekken! Daarom moet men eenen liberaal zijn van de force van M. Bailly!

Drie eerlijke brouwers, de heeren Vandercyst, Nartus & Rosmeulen hebben het bier aan het hospitaal geleverd sedert dat er in het gesticht niet meer gebrouwd wordt. Dat bier kost acht franken de ton en het moet zoo slecht niet zijn wij talrijke en goede huisgezinnen nooit geen ander in den kelder hebben.

M. Bailly die zelf brouwer is, maakt natuurlijk ook bier van 8 fr. Zijne klanten zullen goed doen van den vlaamschen brief van M. Bailly te lezen en te overwegen. M. Bailly zegt er in dat het bier van 8 fr. niet anders is als *juoks waardoor eenen algemeen afgang te erveen staat*. Het is *afwassel, afkooksel van goed bier met wat APOTHEKERS VERF!*

Nota bene: M. Bailly is brouwer en apotheker!

In de hospitalen van Luik wordt geen ander bier gebruikt dan van 8 fr. de ton en men weet dat het luiker bier op verre na het tongersch bier niet waard is.

Sterfgevallen.

De heer P. Larousse, schrijver van een groot getal opvoedingsboeken, vooral vermaard door het uitgeven van het *Grand Dictionnaire universel de dix-neuvième siècle*, is den 5 dezer te Parijs overleden. Hij was te Toucy (Yonne) in 1817 van eene arbeiders-familie geboren.

De heer Grélineau-Joli is te Parijs in den ouderdom van 71 jaren overleden. Hij was een der vurigste legitimistische schrijvers van de eerste helft dezer eeuw.

Hij slichtte te *Vendôme*, legitimistisch dagblad der oppositie, na de omwenteling van juli, en na eene vijftige medewerking aan twee departementale bladen, de *Hermine* van Nantes, en de *Gazette du Dauphiné*, nam hij het bestuur aan de *Europe monarchale*.

Men heeft van hem de *Episode des guerres de Vendée*, de *Histoire des Généraux et chefs vendéens*, de *Histoire de la Vendée militaire* en de *Histoire de la Compagnie de Jésus*, enz.

De plannen van Peerjan.

DOOR

SLEECKX.

(26e VERVOLG.)

Hare moeder had moeite, om den ernst te bewaren, waarmede zij het gesprek had aangevangen, zooveel genoeg gaf hem het antwoord van Loku.

— Gij zoudt eene slechtere keuze kunnen doen, hernam zij. Hij is knap, geestig noch beminnelijk, ik beken het, doch hij is rijk, bijna zoo rijk als gij, en op zijne afkomst valt niets af te wijzen; zijne grootouders behoorden tot de treffelijkste ingezetenen van Austruweel, en zijn vader wordt algemeen... ontzien. Onder al uwe vrijers is er, volgens Klaas, geen die u beter past.

— Volgens Klaas, dat is mogelijk, maar volgens u!...

— He, he! Ik ben halvelings gezind zijn gevoelen te omhelzen.

— Komaan, moeder, dat meent gij niet. Gij weet wel, dat ik hem niet velen kan, dat ik daartoe gerechtigd ben. Gij kunt niet vergeten hebben, wat al leeds hij en zijn vader u en mij en Bruno berokkenden.

— Welnu, als gij hem niet wilt, neem dan een ander. Tone, Kwekers, Lieven Bormans, Melsen van den Hoogen weg, Heintje van de Groene dreef en de overigen zijn allen pronte jongens, wier ouders en verwanten goed befaamd en welstellend zijn. Er zijn er genoeg; gij hebt maar te kiezen.

— Ik wil niet kiezen, zei Loken. Ik trouw niet! Ik heb nog geen lust tot trouwen!

het meest tegen het trouwen opzagen, 't spoedigst gereed, ik weet het bij ondervinding... Ten andere, Klaas verlangte het, en ik ook, dat er een einde aan kome, dat gij er eenen uitkipt.

— Waarom dan toch? vroeg Loken ongeduldig. Wij zijn immers gelukkig, zoals wij nu samen leven? Waarom moeten wij veranderen?

— Omdat er, schijnt het, lieden zijn, die ons zoo niet willen gelukkig zien.

— Wat zegt gij?

— Ik herhaal wat Klaas mij gezegd heeft. Hij beweert, dat er in het dorp gepraat wordt.

— Er wordt gepraat! Van wien? Waarover?

— Van u en Bruno!... Over zijn verblijf ten onzent...

Loken sloeg blozend de oogen neder.

Zij sprak niet.

— Ja, kind, ging Mietriene voort, het is zoo. Ik heb niet willen naar u luisteren, toen gij mij afried hem te nemen, en nu zie ik, dat gij gelijk hadt. De menschen schijnen wezentlijk niet te kunnen beseffen, dat twee jonge lieden, die van kindsbeen gemeenzaam met elkander hebben omgegaan, vrienden blijven, zonder daarom juist samen te verkeeren. Zij meenen, dat gij heimelijk met Bruno vrijt. Klaas zelf geloof mij niet, wanneer ik hem staande houdt, dat gij elkaar niet anders, dan als broer en zuster liefhebt... Want gij bemint elkaar immers niet anders, Loken?

Die laatste woorden had Mietriene met nog meerder ernst gesproken.

Loken bleef haar alweder het antwoord op hare vraag schuldig.

Zij was zeer aangedaan en bevreemdigde zich met zwijgend en blozend den tip van haren voorschot om haren vinger te winden, zonder hare moeder te durven bezien.

— Niet waar, Klaas en de anderen hebben het mis? Bruno heeft u nooit van liefde gerept? hervatte de weduwe.

Loken hief het hoofd op.

— Nooit, moeder! nooit! verzekerde zij met nadruk.

— O, ik wist het wel! Hij is te bescheiden, om het te bestaan. Wat u betreft, moet ik nog minder vragen, mag ik nog geruster zijn. Gij zijt te verstandig, om uwe gedachten te zetten op een jonkman gelijk hij, op een, die u niet bekend heeft, dat hij u gaarne ziet. Niet waar, gij ook bemint hem niet?

Eerst op nieuw betenderd, werd Loken allengskens moediger.

Zij blikte hare moeder beraden aan:

— Ja wel, moeder: ik bemint hem! sprak zij met vaste stem.

Mietriene sloeg de handen ineen.

— Hemelsche deugd!... Zij bemint hem! riep zij. Zij bemint hem en vrees niet het mij in mijn aangezicht te verklaren! Maar, ongelukkige! wat gaat u over? Een jongen, die u nooit van liefde gesproken heeft, die wellicht u niet eens bemint!

— Waar zijn uwe zinnen?

— Ik ben zeker dat hij mij bemint, al durft hij het niet zeggen! zei Loken, weer de oogen nederstaande.

— Zoo veel te erger! Gij vergeet dan, dat hij een arme knecht is, een jongen zonder vooruitzichten, die vriend noch maag heeft en door het openbaar medelijken werd opgevoed? Gij vergeet, dat hij u evenmin beminnen mag, als gij hem moogt beminnen!

Vergeef mij, moeder!... Het is mijne schuld niet! Ik heb al gedaan wat ik konde, om mijne liefde en de zijne te bekampen. Het was daarom, dat ik hem een tijd lang verreed, dat ik mij, hoe hard het mij ook viel, koel en onvriendelijk voor hem geboorde. Toen sneed hij den stroomaan af, en gij zelve dwongt mij hem dikwijler te ontmoeten, vriendelijker te bejegenen. Van dien dag werd het kampen mij te bezwaarlijk. Gij ziet dus, dat ik er niet kan aan doen.

— Ik zie, dat ik inderdaad de meeste schuld heb, maar het is nog niet te laat. Ik wil het kwaad herstellen. Bruno weet niet, dat gij hem bemint. Gij zult uwe liefde in uw hart smoren!

— Onmogelijk! kreet Loken in tranen losbarstende.

— Gij zult ze smoren! herhaalde de weduwe met klem... Ik afwachting moet Bruno seffens weg. Ik wil niet, dat hij een uur langer hier vertoeft!

— Ik zal het besterven!

— Gij zult niet-met-al besterven!

Juist stond Bruno binnen.

Hij stond verslagen, Onthutst keek hij de vrouwen aan.

Hij had niet verstaan wat zij elkander zegden, doch haar met heftigheid hooren spreken, en daar eene woordenwisseling op zoo luiden toen iets ongewoons was in het huizeken, waar alles doorgaans in vrede en vriendschap, kalm en bedaard toeging, daar hij tevens Loken in tranen en hare moeder in opgewonden stemming zag, konde hij er niet wijs uit worden.

Mietriene bracht hem op de hoogte:

— Bruno, voerde zij hem te genoot, Bruno, het is goed, dat gij komt; wij spraken over u.

— Over mij, bazin? zei Bruno verbleekend.

— Over u. Het spijt mij, doch wij moeten scheiden: gij kunt niet langer in onzen dienst blijven.

— Ik kan niet!

— De menschen zeggen, dat gij Loken heimelijk vrijt, en dat zij 't met u eens is. Aan dat gepraat dient perk en paal gesteld. Klaas van den Torre wenscht, dat zij met Tist van Peerjan trouwe, en ik ook verlang, dat zij binnen kort getrouwd zij. Dan houdt het gebabbel van zelf op, dat anders op den duur haar naam zoude bevelken en haar zellten een voordeelig huwelijk aan te gaan... Gij zult dus wel doen naar eenen anderen dienst te zoeken.

Zij verliet ijlings 't vertrek zonder zijn antwoord